

10^{de} JAARGANG, NR. 178
14 MEI 2012

IN DIT NUMMER:

- 1 NIEUWSBERICHTEN**
6 BOEKBESPREKING
7 PLATENRECENSIES
 Hans Kwakkernaat, Michiel Borstlap,
 Andy Sheppard, Denise Jannah,
 e.s.t., Cactus Truck, Boi Akih,
 Organic Three, Al Cohn e.a.
15 CONCERTVERSLAGEN
 Ploctones, Han Bennink, Aka Moon,
 Kytteman Orchestra e.a.
EN VERDER:
20 15 jaar Dox Records (H. Fluitman)
22 I.M. Rob v.d. Broeck (Stormvogel)

JAZZFLITS 179
 staat 28 mei op
<http://www.jazzflits.nl>

NIEUWSSELECTIE

**MCN COMPOSITIEOPDRACHT
 VOOR BRAM STADHOUDERS**

De MCN Compositieopdracht North Sea Jazz 2012 is verstrekt aan gitarist Bram Stadhouders. Stadhouders schrijft een stuk voor gitaar, toetsen, drums en acht zangers van het Nederlands Kamerkoor. De première vindt plaats op vrijdag 6 juli tijdens het North Sea Jazz Festival.

Stadhouders werd gekozen door een jury bestaande uit Michelle Kuypers (programmeur North Sea Jazz), Mischa Andriessen (muziekjournalist Telegraaf) en Marc Hoogma (programmeur Stichting Jazz in Nijmegen). De jury: "De componist put hoorbaar uit uiteenlopende tradities en weet die invloeden te verwerken tot muziek die ontegenzeggelijk 'van nu' is. De jury is onder de indruk van de bijzondere sfeer die uit de composities spreekt als ook van de met minimale middelen volgehouden spanningsboog."

Bram Stadhouders (1987) is de jongste muzikant ooit die de opdracht kreeg. De Compositieopdracht is eerder verstrekt aan Dirk Bruinsma (2011), Tobias Klein (2010), Jorrit Dijkstra (2009), Jeroen van Vliet (2008), Joost Buis (2006), Oene van Geel (2005), Harmen Fraanje (2004), Jasper Blom (2003), Martin Fondse (2002) en Maarten Ornstein (2001). De opdracht is een initiatief van Muziek Centrum Nederland en het North Sea Jazz Festival en wordt mede mogelijk gemaakt door het Fonds Podiumkunsten.

●

ia77

JazzFlits

JAZZFLITS IS EEN ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE

PROGRAMMA NORTH SEA JAZZ 2012 BEKEND



In de Rotterdamse jazzclub Bird werd op 27 april het programma van het North Sea Jazz Festival (NSJ) 2012 bekend gemaakt. NPS presentatrice Sylvana Simons interviewde de vier NSJ-programmeurs (v.l.n.r.) Frank Bolder, Michelle Kuypers, Kim Bloem en Sander Grande. Het NSJ vindt plaats van 6 tot en met 8 juli in het Rotterdamse Ahoy, dat weer veel jazzmuzikanten van belang zal herbergen. Lenny Kravitz geeft op de vrijdag na afloop van het reguliere programma een nachtconcert. Meer over het festival op de volgende pagina.

Tekst en foto: Tom Beetz

Cor Bakker koninklijk onderscheiden

Pianist, componist en orkestleider Cor Bakker is 27 april benoemd tot Ridder in de Orde van Oranje-Nassau. Hij ontving zijn lintje in de Beurs van Berlage uit handen van de Amsterdamse burgemeester E. van der Laan. De onderscheiding viel Bakker onder meer ten deel omdat 'hij een voorbeeld is voor jonge pianisten en muzikanten'.

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

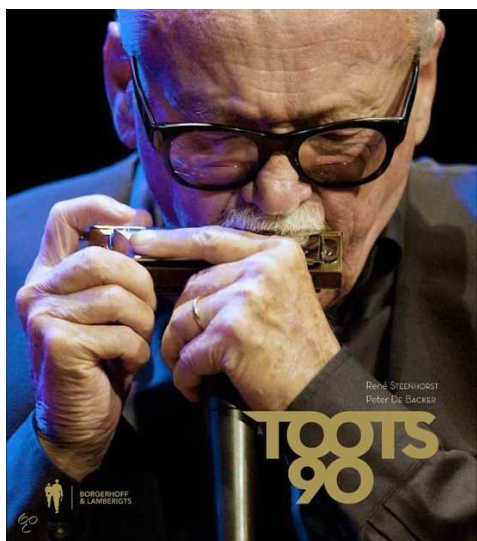
NIEUWS

Anton Goudsmit neemt live-cd op

Gitarist Anton Goudsmit en pianist Harmen Fraanje nemen op 31 mei in het Beauforthuis te Austerlitz een live-cd op. De twee spelen daar in een kwartet met basklarinettist Rudi Mahall (Der Rote Bereich) en drummer/percussionist Samuel Rohrer.

Zilveren Tor voor Eric Ineke

Drummer Eric Ineke heeft 6 april in Enschede de Zilveren Tor ontvangen. De medewerkers van Jazzpodium De Tor onderscheiden hiermee personen die zich 'bijzonder verdienstelijk voor de jazz' hebben gemaakt. "Met zijn spelniveau is hij een gedegen en stuwende kracht in elke ritmesectie", vindt de jury. Al sinds de oprichting van de Tor is Eric Ineke er vaste bespeler. Zijn 65ste verjaardag was voor het Tor-bestuur een mooie gelegenheid om de Tor toe te kennen.



Toots negentig

Op 29 april werd Toots Thielemans negentig jaar. Hij vierde dat met acht concerten in de eerste helft van mei. Ook verscheen eind april het boek 'Toots 90' van auteur Peter De Backer (zie afbeelding). Het werd gemaakt in samenwerking met het management van Thielemans. In drie talen en op 320 pagina's wordt de wereldberoemde Belgische musicus van alle kanten belicht. Het boek bevat een biografisch gedeelte, getuigenissen van musici met wie Thielemans werkte, veel concertfoto's en beelden uit het privéarchief van dejarige. Begin september opent in Brussel een multimediale tentoonstelling over de mondharmonica-speler-gitarist.

PODIA



Neil Cowley Trio bij de North Sea-presentatie op 27 april in Bird. Het trio treedt zondag 8 juli in Rotterdam op. (Foto: Joke Schot)

JOSHUA REDMAN ARTIST IN RESIDENCE OP HET NORTH SEA JAZZ FESTIVAL 2012

Saxofonist Joshua Redman is Artist in Residence op het komende North Sea Jazz Festival. Hij treedt onder meer op met het Metropole Orkest, James Farm en The Bad Plus. Het festival is op 6, 7 en 8 juli in Ahoy, Rotterdam.

In het programma is dit jaar een aantal thema's te onderscheiden. Onder de noemer New Urban Jazz spelen jonge musici uit Amerikaanse steden als New York en Los Angeles. Onder hen de zangers Gregory Porter en José James. Verder is er speciale aandacht voor artiesten van het Portugese label Clean Feed. Pianist Angelica Sanchez (met de Franse gitarist Marc Ducret), pianiste Kris Davis en drummer Tom Rainey (met de Duitse saxofoniste Ingrid Laubrock) maken daar platen. In het kader van het Jazz21 Artist Opportunity Program van de Internationale Jazz Festival Organisatie treden op: de trompettisten Ambrose Akinmusire en Mathias Eick, de pianisten Stefano Bollani en Tigran Hamasyan, zangeres Gretchen Parlato en Phronesis. Het volledige festivalprogramma is te vinden op: <http://www.northseajazz.com/en/program/2012>

NORTH SEA JAZZ OPENT JAZZCLUB IN A'DAM

Het North Sea Jazz Festival heeft 10 mei een jazzclub in Amsterdam geopend. In de North Sea Jazz Club zullen internationale artiesten van naam optreden. Voor deze zomer staan onder anderen pianiste Eliane Elias, Fourplay en pianist Jef Neve op het programma.

De nieuwe jazzclub, met plaats voor zo'n 450 bezoekers, is gevestigd in de Westergasfabriek. In de club is een bar-restaurant. Net als op het festival biedt de North Sea Jazz Club ruimte aan alle jazzstijlen en aan zowel grote namen als nieuwkomers. De club is de gehele week geopend. Optredens zijn er van donderdag tot en met zaterdag. Vrijdag en zaterdag kan tijdens de optredens worden gedineerd. Er zijn 190 dinerplaatsen beschikbaar. Bij elk optreden gaan tegen een gereduceerd tarief ook zestig stapplaatsen in de verkoop. De komende maanden worden onder anderen saxofonist Rudresh Mahanthappa, toetsenist Bob James, Nathan East & Harvey Mason en het Yuri Honing Acoustic Quartet verwacht. (<http://www.northseajazzclub.com>)

NIEUWS



Paul van Kemenade vraagt rijks subsidie. (Foto: Tom Beetz)

Acht jazzorganisaties in race voor meerjarige rijks subsidie

Acht jazzorganisaties hebben een meerjarige subsidie bij het Fonds Podiumkunsten aangevraagd. Het zijn Bik Bent Braam (58.800 euro), Corrie van Binsbergen (116.000 euro), dOeK (124.800 euro), Fra Fra Sound & Big Band (95.000 euro), Instant Composers Pool (140.000 euro), Jazz in Motion (212.500 euro), Paul van Kemenade Quintet (51.000 euro) en het Jazz Orchestra of the Concertgebouw (509.400 euro). In totaal werden in de sector muziek 52 aanvragen ingediend voor bij elkaar 13,9 miljoen euro. Op 1 augustus wordt bekend welke aanvragers in de periode 2013 – 2016 rijks subsidie zullen ontvangen.

NRC nog drie jaar partner North Sea Jazz Festival

NRC Handelsblad is ook de komende drie jaar partner van het North Sea Jazz Festival. Beide partijen ondertekenden maandag 16 april een overeenkomst voor de edities van 2012, 2013 en 2014. NRC werkt al jarenlang samen met het festival.

Beurs jazzahead! 2012 succesvol

De organisatie van het Duitse jazzevenement jazzahead! kan terugkijken op een succesvolle zevende editie. Van 18 tot en met 22 april trok het duizenden bezoekers naar Bremen. Zowel de groei in exposanten als bezoekers kon in dubbele cijfers uitgedrukt worden. Op de beurs waren 503 exposanten uit 31 landen (42% meer dan in 2011). Het aantal professionele deelnemers steeg tot 2.256 (een stijging van 12%). Bijna 7.000 internationale bezoekers en professionals uit 43 landen bezochten de concerten (+ 22%). De editie 2013 is van 25 tot en met 28 april in Bremen. Dan zal Israël centraal staan.

PODIA VERVOLG

R'DAMSE ADVIESRAAD: 'STOP GEMEENTELIJKE SUBSIDIE JAZZ INTERNATIONAL IN 2013'

Als het aan de Rotterdamse Raad voor Kunst en Cultuur ligt krijgt Jazz International Rotterdam vanaf 2013 geen subsidie meer van de gemeente. Nu ontvangt JIR nog jaarlijks 259.500 euro. JIR organiseert onder meer een jaarlijks jazzfestival en concerten in LantarenVenster.

Het voorstel is te vinden in het Cultuurplanadvies 2013- 2016, dat 24 april werd gepubliceerd. In de sector jazz wordt ook het Nieuw Rotterdams Jazz Orkest geslachteerd. De Raad voor Kunst en Cultuur adviseert om de jaarlijkse subsidie van 51.000 euro niet langer te verstrekken.

De Raad is niet tevreden over de jazz in De Doelen en LantarenVenster: "Het zijn de twee gesubsidieerde podia voor jazz, maar ze ontwikkelen zich in hun programmering te weinig." LantarenVenster moet het dan ook met een half miljoen euro minder gaan doen per jaar (voorgestelde jaarlijkse subsidie 1,25 miljoen). Beide podia blijven belangrijke spelers in de Rotterdamse jazzscene. "Ze zullen zich de verantwoordelijkheid voor een goed afgestemde jazzprogrammering in de stad, die tot heden belegd is bij Jazz International Rotterdam, moeten toe-eigenen. De coördinatiefunctie voor het gehele gesubsidieerde jazzaanbod kan bij één van de podia worden belegd", aldus het Cultuurplanadvies. Het nieuwe podium BIRD kan op sympathie van de Raad rekenen, maar krijgt nog geen geld: "BIRD is een nieuw waardevol initiatief, maar is naar de mening van de Raad te pril voor opname in het cultuurplan. BIRD zou een functie kunnen vervullen in het leggen van relaties tussen de wereldmuziek en de jazz." Het festival North Sea Round Town komt nog het best uit het advies. Voorgesteld wordt om de subsidie van jaarlijks 73.000 euro naar jaarlijks 71.000 euro te verlagen. De komende vier jaar is in Rotterdam 72,4 miljoen euro aan kunstsubsidie te verdelen, tegen 91 miljoen in de afgelopen vier jaar. Het laatste woord over het advies is aan de Rotterdamse gemeenteraad.

Volg het jazznieuws op <http://www.twitter.com/jazzflits>.

JAZZPODIUM PROSPERO DREIGT SUBSIDIE VAN GEMEENTE DE HAAG TE VERLIEZEN

De gemeente Den Haag hoeft vanaf 2013 geen subsidie meer te geven aan de Stichting Prospero. Dat vindt een commissie onder voorzitterschap van Ernst Hirsch Ballin, die op 25 april een advies uitbracht over het Haagse Meerjarenbeleidsplan Kunst en Cultuur 2013 – 2016. In dat advies, 'Het cultureel kapitaal van Den Haag' getiteld, staat dat de noodzaak voor een structureel gesubsidieerd jazzpodium de komende jaren in de Hofstad ontbreekt.

Prospero, 'hét Haagse jazz- en cultuurpodium', organiseert jazzconcerten op verschillende locaties in de stad (waaronder het Kurhaus en het Institute for Social Studies, ISS). De stichting ontvangt momenteel jaarlijks 48.670 euro. In 2011 werd een eenmalige subsidie van 94.543 euro verstrekt. De commissie is 'op inhoudelijk vlak niet overtuigd van de artistieke meerwaarde die de programmering voor Den Haag zou hebben.' Ook zien de leden op het vlak van 'de pure jazz niet de vernieuwing die Prospero beoogt.'

...vervolg bericht op de volgende pagina

NIEUWS



Jazzorkestra of the Concertgebouw voert stuk Georgie Fame uit

Het Jazz Orchestra of the Concertgebouw (JOC) gaat 'Singer' uitvoeren, een avondvullend stuk van pianist-zanger Georgie Fame en arrangeur Steve Gray. Dat gebeurt op 24 mei in Zoetermeer en 25 mei in Amsterdam. Georgie Fame en zangeres Madeline Bell werken aan de productie mee. 'Singer' gaat over een jonge Amerikaanse zangeres in het hippe Londen van de jaren zestig. In 1986 voerden Fame en Bell 'Singer' met het Metropole Orkest uit onder leiding van Rogier van Otterloo. Een reprise volgde in 2004. Voor de komende uitvoering maakte JOC-dirigent Henk Meutgeert een nieuw bigbandarrangement.

Opname laatste openbare optreden Louis Armstrong op cd uit

Trompettist Louis Armstrong gaf in 1971 zijn laatste openbare optreden in de National Press Club in Washington. Het werd indertijd opgenomen door omroeporganisatie CBS. De band raakte daar in de vergetelheid, maar kwam recentelijk toch weer boven water. De opname is nu op cd verkrijgbaar. Wynton Marsalis beluisterde de plaat: "I was shocked by the energy and vigor of his playing. And I was also heartened by the type of love and warmth that I felt coming out of the room." Niet lang na dit optreden overleed Armstrong op 69-jarige leeftijd.



Volg het jazznieuws op de voet. Ga naar:

<http://www.twitter.com/jazzflits>

PODIA VERVOLG

Hirsch Ballin c.s. menen dat subsidiëring van jazz niet meer zo urgent is, omdat in Den Haag sprake is van 'een opbloeiend klimaat voor jazz dankzij een aantal recente commerciële en succesvolle initiatieven'. Zo heeft de Commissie 'met genoegen kennisgenomen van het nieuwe Haagse initiatief voor een meerdaags festival, Jazzin' the Hague'. Verder wordt gewezen op de activiteiten van de in 2011 opgerichte stichting ProJazz en de 'interessante' groei die de Regentenkamer doormaakt. "Jazzmuzikanten uit Den Haag, waaronder veel (ex-)studenten van het Koninklijk Conservatorium, treden op in kroegen en op kleine podia. Daarbij is sprake van goed ondernemerschap en een gezonde concurrentie." De Haagse gemeenteraad neemt in het najaar een besluit over het advies van de Commissie Hirsch Ballin.

PRIJZEN

DUTCH JAZZ COMPETITION 2012 VAN START

Tot 14 mei konden talentvolle Nederlandse jazzgroepen zich inschrijven voor de negende editie van de tweejaarlijkse Dutch Jazz Competition. De finale van dit evenement vindt 30 juni in LantarenVenster in Rotterdam plaats.

Tien groepen worden door een vakjury geselecteerd voor de twee halve finales: 24 mei in Bird, Rotterdam en 14 juni in het Bimhuis, Amsterdam. De vier beste groepen gaan door naar de finale tijdens North Sea Round Town. Tijdens de finale worden de beste groep, beste eigen compositie en beste solist gekozen. De beste groep mag een cd maken, treedt op tijdens het North Sea Jazz Festival 2012 en gaat in het voorjaar van 2013 op een speciale tournee.

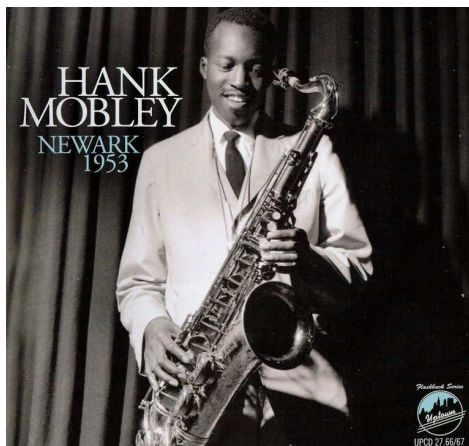
Tijdens de Dutch Jazz Competition kunnen Nederlandse jazzmuzikanten en -groepen zich presenteren aan het grote publiek, de pers en de muziekindustrie. Eerdere edities werden gewonnen door het Fransz von Chossy Trio (2006), The Blazin' Quartet (2008) en het Castel/van Damme Quartet (2010).

WEER NIEUWE JAZZPRIJS: JAZZIN' THE HAGUE TALENT AWARD

Tijdens het eerste festival Jazzin' The Hague wordt op 2 juni om een nieuwe jazzprijs gestreden: de Jazzin' The Hague Talent Award. Vijf jazzmusici jonger dan 28 jaar zullen het strijdperk betreden. De winnaar wordt 4 juni bekendgemaakt. Met de Award beoogt de organisatie muzikanten verder te helpen bij hun ontwikkeling.

"Het festival Jazzin' The Hague heeft de ambitie om naast een spetterend jazzfestival ook een springplank te zijn voor uitzonderlijk talent", aldus de organisatie. De prijs, waaraan ook de Rabobank, Buma Cultuur en de gemeente Den Haag zich verbonden hebben, past bij die ambitie. De winnaar, 'een uitzonderlijke individuele muzikant', krijgt 750 euro en mag tijdens de Jazzdag in Rotterdam optreden. Ook mag hij of zij zich in oktober tijdens Bangkok City of Jazz in het Verre Oosten presenteren. De inschrijving voor de wedstrijd staat open voor individuele jazzmusici tot en met 28 jaar. De programmacommissie selecteert drie deelnemers. De overige twee worden door het Koninklijk Conservatorium Den Haag voorgedragen.

NIEUWS



Onbekende live-opname Hank Mobley op cd uit

Bij het label Uptown is een dubbel-cd verschenen met onbekend werk van saxofonist Hank Mobley. Het betreft een live-opname uit het najaar van 1953, gemaakt in Newark. Mobley is te horen met pianist Walter Davis Jr., bassist Jimmy Schenck en drummer Charlie Persip. De vier vormden samen de huisband van The Piccadilly Club. Daar werd de opname gemaakt. Ster van de avond is trombonist Bennie Green. De opname op 'Newark 1953' vormt een schakel tussen twee platensessies van Hank Mobley. De saxofonist maakte in april 1953 bij Debut zijn platendebuut als lid van een formatie van drummer Max Roach. Eind 1954 zou hij met pianist Horace Silver voor Blue Note opnemen.

Tineke Postma speelt met Wayne Shorter

'Wat een droom!'. Dat twitterde saxofoniste Tineke Postma na afloop van haar concert met saxofonist Wayne Shorter. Ze stond 30 april in New York met hem op het podium in het kader van de eerste Unesco International Jazz Day.

Belgische koning op verjaardag Toots Thielemans

De Belgische koning, koningin en premier Di Rupo waren 29 april in het Brusselse stadhuis present bij een hulding van mondharmonicaspeler Toots Thielemans. Hij vierde die dag zijn 90^{ste} verjaardag. Thielemans speelde voor de hoge gasten het Belgische volkslied.

For the Birds wint Jazz Below the Sea Talent Award

De formatie For the Birds heeft 27 april in Almere de finale van de derde Jazz below the Sea Talent Award gewonnen. De groep mag een cd maken en optreden op een jazzfestival in de buurt van Almere.

OVERIG



Het huis van John Coltrane (rechts). (Foto: Library of Congress)

JAZZLIEFHEBBERS PHILADELPHIA OP BRES VOOR JOHN COLTRANE HOUSE

Amerikaanse jazzliefhebbers zijn op zoek naar 50.000 dollar om de nodige reparaties te kunnen doen aan het John Coltrane House in Philadelphia. Saxofonist Coltrane woonde in het huis van 1952 tot 1958.

Het John Coltrane House is sinds 1999 een National Historic Landmark. Het staat in de buurt Strawberry Mansion. Coltrane gebruikte het adres tot zijn dood als tweede huis. Na zijn dood in 1967 kwam het in handen van zijn nicht Mary (naar haar is een van de stukken op 'Giant Steps' genoemd).

Met de instandhouding wordt ook getracht om het imago van Philadelphia als jazzstad op te poetsen. Onder anderen zangeres Billie Holiday, saxofonist Stan Getz, trompettist Dizzy Gillespie en pianist McCoy Tyner komen uit de stad. Om de actie luister bij te zetten werden op 13 april meer dan honderd lokale jazzmusici voor het huis op de foto gezet.

BIMHUIS EXPOSEERT KUNSTBEZIT JAZZCLUB MAHOGANY HALL

In het Amsterdamse Bimhuis is tot 14 juli een expositie ingericht van foto's en kunstwerken uit de collectie van de Edamse jazzclub Mahogany Hall. De opening werd op 3 mei verricht door auteur en jazzliefhebber Bernlef.

De bijna vijftig jaar oude jazzclub startte in 1993 een continu tentoonstellingsprogramma onder supervisie van Kees Koedam. De aanleiding hiervoor vormde een schenking van acht jazzfoto's van Ton van Wageningen door de eigenaar van het voormalige Amsterdamse jazzcafé Bohemia. Veel fotografen, onder wie Ed van der Elsen, Camilla van Zuylen, Eddy Posthuma de Boer en Rico D'Rozario presenteerden hun werk in Edam. Van deze en andere fotografen wordt werk in het Bimhuis getoond. De beeldende kunst is van de hand van Sam Middleton, Reinier Lucassen en Olaf van der Beek. (zie ook het verslag van de opening op pag. 19)

JAZZ OP PAPIER

EERBETOON AAN EEN PROMINENTE GRAFICUS

Christian Van den Broeck.

Who is Peter De Greef?

Geraardsbergen : Belgatone, [2012].

164 pag. : ill. ; 22x30 cm.

ISBN 978-90-8187240-9 geb. Inl.

belgatone@live.be



Een voorbeeld van het werk van Peter De Greef.

Een wat vreemde titel voor een boek: 'Who is Peter De Greef?' Maar de vraag is terecht. Want bij wie gaat er bij deze naam een lichtje op? Het blijkt een Belgische illustrator te zijn (1901-1985) die in de vergetelheid is geraakt. Eenmaal de naam kennende ben ik eens nagegaan waar hij genoemd wordt. In het boek met de verzamelde karikaturen van Boy ten Hove komt zijn naam één keer voor. Robert Pernet neemt werk van hem op in twee van zijn uitgaven. Verder komen we hem tegen in het gedenkboek bij het 75-jarig bestaan van Sabam, het Belgisch bureau voor auteursrechten. De Greef maakte ook strips, maar het Stripleksikon (1979) kent hem niet.

Het is hem vergaan zoals vele tekenaars voor bladmuziekomslagen, platenhoezen, posters en tijdschriften: zij stelden hun talent in dienst van de publiciteit, zetten in het beste geval hun naam ergens in een hoekje, maar deden hun werk meestal onopgemerkt en zelfs anoniem.

Peter De Greef kreeg zijn opleiding aan de Academie voor Schone Kunsten in Brussel en raakte daar bevriend met René Magritte, met wie hij later veel zou samenwerken. Maar terwijl Magritte hogere aspiraties had en alleen voor zijn brood zich met affiche- en reclameontwerpen bezighield, gooide De Greef zich uitsluitend op het illustratieve werk.

In nauwe samenwerking met De Greefs zoon Freddy beschrijft Christian van den Broeck de ups en downs in het vak en de verschillende stijlen die het werk van De Greef kenmerken. Aan de hand van talrijke, uitstekend afgedrukte reproducties is te zien hoe hij in zijn tekeningen in het begin het overvloedige lijnenspel van de art deco aanhangt – de smachtende vrouwengezichten met hun pruimenmondjes zijn niet van de lucht – maar deze manier van werken al snel inwisselt voor de strakke lijn, waarbij versieringen om de versiering zijn verdwenen.

Een prachtig voorbeeld is het omslag van 'Un peu un tout p'tit peu', een mars van een zekere Teddy Moon uit 1924 (pag. 30). Vrijwel het gehele vlak wordt in beslag genomen door een ruit, welke in een origineel perspectief een dansvloer voorstelt. In de linkerbovenhoek bevindt zich het in strakke contouren getekend bandje, met op de grote trom de woorden 'Black Teddy and His Boys – Syncopated Orchestra', vermoedelijk een fictieve naam. Contrasterend hiermee in het midden het terecht in zwierige lijnen vormgegeven danspaar. De zo ontstane diagonaallijn wordt nog eens versterkt door de belettering langs de onderste zijden van de ruit. Daarmee parallel lopend vinden we in de rechterbovenhoek de extra lange stokken van de letter l in Bruxelles.

De combinatie 'mars' en 'syncopated' duidt er op dat we hier in de overgangsfase zitten, waarbij jazzelementen de amusementsmuziek binnenslopen. De Greef hield er wel van en hij kreeg veel werk door zijn contact met Felix Faecq, de grote man achter het tijdschrift Music, de Jazz Club de Belgique en het daaruit voortvloeiende platenlabel, waarvoor hij het logo ontwierp. De Greefs veelzijdigheid toont zich voorts in een karikatuur als die van David Bee (pag. 94) in een stijl die opvallende gelijkenis vertoont met die van Boy ten Hove. En vele van de toen in zwang zijnde fotomontages waren van hem. Zoals de titel aangeeft is de voertaal van het boek Engels, maar ernaast loopt een Franse en – niet altijd correcte – Nederlandse vertaling mee. Valaida Snow wordt een Zweedse genoemd, maar de Franse tekst spreekt van 'un enregistrement suédois' (pag. 105). Een lijst van nadere literatuur sluit dit overigens verzorgde boek af.

Jan J. Mulder

CD-RECENSIES

4TET – DIFFERENT SONG

Step into the Future

Leo Records

(www.leorecords.com)



Bezetting:

Yang Jing (pipa, guqin),
Michael Witsch (p),
Banz Oester (b),
Norbert Pfammatter (d, perc).

MICHEL BORSTLAP TRIO

88

Challenge



Bezetting:

Michiel Borstlap (p, Fender Rhodes),
Boudewijn Lucas (bg),
Erik Kooger (d),
Ruud Breuls (tp),
Jerome Hol (el g).

Beluister hier fragmenten van de cd:

<http://bit.ly/JWVrMX>.

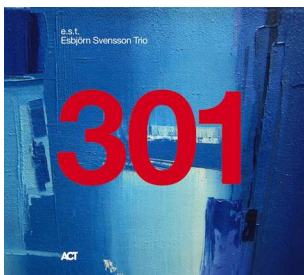
Vaak zijn combinaties van Westerse improvisatoren en Oosterse instrumentalisten ad hoc-gebeurtenissen. Dat is bij 4tet – Different Song niet het geval. De in traditionele Chinese muziek geschoolde Yang Jing leerde de Zwitser Banz Oester kennen in de groep van diens landgenoot, drummer Pierre Favre. Pianist Witsch en drummer Pfammatter zijn regelmatige partners van de bassist, en zo ontstond het idee voor een kwartet, dat zo aansloeg dat besloten werd het een permanente status te verlenen. Vandaar dat Yang, Oester en Witsch ook stukken schrijven voor deze bijzondere bezetting. Daarin wordt creatief omgesprongen met de niet-getempereerde stemming van de pipa (een soort luit) en de guqin (een soort citer) tegenover de piano. Yang probeert niet nadrukkelijk Westers te spelen en de Zwitsers maken geen surrogaat-Chinese muziek, maar toch naderen ze elkaar zonder concessies te doen. Dat klinkt als een paradox, maar juist paradoxen leveren de fraaiste kunst op. Dat mondt hier uit in een soort kamermuziek, met veel aandacht voor details, unieke melodieën, elegantie en soberheid. Regelmatig wordt de luisteraar verrast met de klankmogelijkheden van het kwartet, zoals de dobro-achtige klanken in 'Farewell to an Old Friend' dat tegelijk Chinees en Amerikaans aandoet, alsof de Jangtsekiang een zijrivier van de Mississippi is. Er is een goede afwisseling tussen tempoloze passages en verfrissende ritmiek, zoals de wringende swing aan het begin van 'Café Longtemps', dat met de larmoyante pipa-melodie heel goed als filmmuziek dienst zou kunnen doen. Morricone zou instemmend geknikt hebben.

Herman te Loo

'88' is, met enig masseren, al weer de derde cd van het Michiel Borstlap Trio met Boudewijn Lucas (bg) en Erik Kooger (d). Na 'Eldorado' en 'Live in the Blues Alley'. De eerstgenoemde was in feite een samenwerkingsverband tussen de pianist en opnameleider, programmeur, mixer Reinder van der Zalk. Een cd die Michiel Borstlap met ontzettend veel plezier maakte en die ook nog eens zijn best verkochte tot nu toe is. Boudewijn Lucas speelde daar op de meeste stukken de baslijnen in. Erik Kooger werd op die cd incidenteel ingezet. 'Live in the Blues Alley' is alleen als mp3 te downloaden van de website van de pianist. '88' is weer een studio-opname, die ook gewoon in de winkel op cd verkrijgbaar is. Michiel Borstlap heeft vooral eigen composities op het album gezet. Sommige daarvan zijn al eerder op cd verschenen. 'Cherish your Sunshine' moet een favoriet van de pianist zijn. Dat heeft hij in vijf jaar tijd reeds vier keer opgenomen. Zelfs op 'Eldorado' staat het, als een van de weinige stukken die redelijk naturel uit de mix is gekomen. Het trio is op '88' gedreven aan het werk. Er wordt hard gewerkt om de stukken tot een goed einde te brengen. Met zo'n razende 'Roeltje' als Erik Kooger achter je, moet dat ook wel. Samen met Boudewijn Lucas op elektrische bas is Kooger de stuwende motor. De man achter de toetsen laat zich maar al te graag opjagen: hij weet exact hoe hij dan moet handelen. Borstlap blijft alles in de hand houden. Voor 'Memory of Enchantment', waarmee Borstlap in 1996 de Thelonious Monk Jazz Composers Competition won, heeft hij trompettist Ruud Breuls en gitarist Jerome Hol uitgenodigd. Deze 'Herinnering aan een betovering' krijgt van dit kwintet een toegankelijke en ook definitieve versie.

Hessel Fluitman

e.s.t.
301
ACT



Bezetting:

Esbjörn Svensson (p),
Magnus Öström (b),
Dan Berglund (d).

VERVOLG CD-RECENSIES

Niet veel instrumentale albums hebben zo'n diepe emotionele lading als de voorlaatste cd van e.s.t., het Zweedse Esbjörn Svensson Trio. Die plaat heette 'Leucocyte' en verscheen kort nadat pianist Svensson op 14 juni 2008 om het leven kwam bij een duikongeluk.

Het trio onderbrak in 2007 een tour door Azië en Australië voor een paar dagen om te jammen en nieuw materiaal te schrijven dat direct werd opgenomen. Er werd negen uur muziek opgenomen in studio 301 in Sydney met de bedoeling het materiaal te gebruiken voor een dubbelalbum of twee afzonderlijke cd's. Het overlijden van Svensson leidde ertoe dat alleen 'Leucocyte' uitkwam.

De herkomst van de eerder genoemde emotionele lading is onzeker. Leed de leider aan een ongeneeslijke ziekte, waarbij er iets ernstig mis was met zijn leukocyten (witte bloedcellen)? Wist hij dat hij nog maar kort zou leven? Heeft hij ervoor gekozen in de zee te blijven? Zullen we het ooit weten?

'301' is minder beklemmend dan zijn bijna ondraaglijk indringende en meesterlijke voorganger. Het resultaat is een kunstwerk dat het best in zijn geheel en dus ononderbroken beluisterd wordt. Met 'Behind The Stars' opent de cd schijnbaar 'gewoon'. Als even later een indringende hoge toon wordt ingezet die wel tien minuten lang aangehouden wordt, weten we weer met wie we te maken hebben. De enkele 'normale' stukken bevatten zelfs swingende jazz. Verder is het serieus en somber, zonder ruimte voor optimisme.

Ieder lid van het trio gebruikt elektronica en soms is het absoluut onduidelijk welke muzikant welk elektronisch effect produceert. De vleugel is vaak geprepareerd en Svensson bedient zelfs een storende, niet goed af te stemmen transistorradio. 'Houston. The 5th' is een volledig structuurloos, elektronisch geheel. Maar 'Three Falling Free part I' en 'Three Falling Free part II' (samen ruim twintig minuten lang) kennen een evoluerende opbouw met een spectaculaire culminatie, veroorzaakt door krachtige repeterende patronen van bas en Afrikaanse drumritmes. De rol van de bassist is dan ook ijzersterk. Öström speelt soms minuten lang dezelfde, steeds maar weer herhaalde toon.

De titel van de cd wordt door Jörg Grosse-Geldermann op de website van het label ACT verklaard:

301: de naam van de studio waar de muziek voor de twee cd's werd opgenomen.

3=1: het trio denkt en werkt als een muzikale drie-eenheid.

3+1: het trio werkte in de studio nauw samen met geluidstechnicus Ake Linton, die ook altijd met de band meereisde voor het geluid en dus grotendeels de sound bepaalde.

3-1: het trio verliest de pianist in de dood.

In totaal maakte e.s.t. twaalf cd's. Helaas blijft het daarbij.

Peter J. Korten

Luister hier naar een track van de cd: <http://bit.ly/IU2xGK>

INDEX GERECENSEERDE CD'S

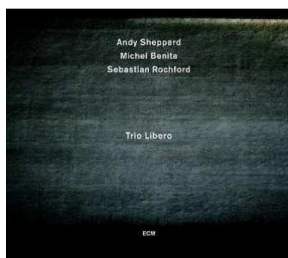
Bent u op zoek naar de recensie van een bepaalde cd? Raadpleeg dan onze index van gerecenseerde cd's. De index geeft een overzicht van de platen die in de nummers 74 tot en met 170 van Jazzflits zijn besproken, alfabetisch gerangschikt naar de uitvoerende artiesten. U vindt de index op onze website (rechtsboven). Als u het overzicht nu meteen wilt raadplegen, klik dan hier: <http://www.jazzflits.nl/Recensie-overzicht.pdf>.

VERVOLG CD-RECENSIES

ANDY SHEPPARD

Trio Libero

ECM



Bezetting:

Andy Sheppard, (ts, ss),
Michel Benita (b),
Sebastian Rochford (d).

Ik moet toegeven dat ik niet helemaal voorbereid was op de nieuwste van saxofonist Andy Sheppard (hoewel de titel natuurlijk een duidelijke vingerwijzing is). 'Trio Libero' ligt op bepaalde vlakken in de lijn van de verwachtingen: Sheppard evolueert al een tijdje naar kleinere ensembles, en laat ook steeds vaker elektronica en beats (van welke aard dan ook) achterwege. Hij is nooit vies geweest van een experimentele aanpak, en zijn mooie sound, tegelijkertijd masculien en teder, kennen we ook al langer. Maar nooit eerder was het geheel zo vrij, zo akoestisch en zo transparant.

'Trio Libero' is Sheppards tweede album voor ECM, en dat heeft daar natuurlijk mee te maken. De dertien miniatuurtjes (slechts drie ervan gaan over de vier minuten) zijn overwegend contemplatief van aard. Soms is er enkel 'sound painting' ('Spacewalk, Pts 1 & 2'), zonder noemenswaardig thema. De drums van Sebastian Rochford worden hoofdzakelijk als kleurelement ingezet: ritme en tempo blijven vaak erg vaag, en/of worden vervangen door een soort collectief rubato ('Libertino', 'The Unconditional Secret'). Akkoorden zijn veeleer impliciet, en Michel Benita's bas speelt vaker contrapuntische tegenstemmen dan baslijnen. Eén uitzondering op dit alles: Sheppards 'Land of Nod', dat klinkt als een danswijsje uit de renaissance. Op één na zijn alle stukken overigens geschreven door de bandleiders, waarbij zes tracks een gedeeld auteurschap meekrijgen – hetgeen zou kunnen wijzen op groepsimprovisaties, of toch op 'collectief ontwikkelde' stukken.

Wat 'Trio Libero' echter onderscheidt van free jazz, is dat we 'free' vaak eerder associëren met chaos, en met expressie-doorhard-roepen. Twee kantjes die Sheppard zeker ook in huis heeft – maar hier kiest hij voor een hele andere aanpak. Akoestisch, transparant; lyrisch, welhaast meditatief bijwijlen; breekbaar, en daardoor o zo sterk.

Arne Van Coillie

Maak kennis met Trio Libero; klik hier: <http://bit.ly/J5SPxq>

JAZZ PUNKS

Smashups

Foam @ the Mouth Records

(www.jazzpunks.com)



Bezetting:

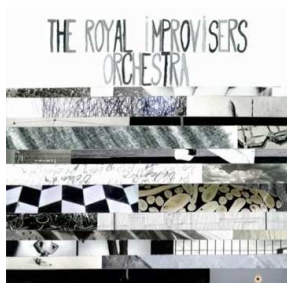
Robby Elfman (ts),
Sal Polcino (g), Danny Kastner (p),
Michael Polcino (b), Hugh Elliott (d).

Het Californische kwintet Jazz Punks bedient zich van een tamelijk origineel muziekconcept. In zijn repertoire schuift het hoogtepunt uit de rock- en jazzgeschiedenis in elkaar, en wel binnen één nummer. Zo is 'Creep Train' een fraai amalgaam tussen Billy Strayhorn's 'Take the A Train' en twee nummers van Radiohead: 'Creep' en 'Paranoid Android'. En in 'Led Gillespie' blijkt het thema van Dizzy's 'A Night in Tunisia' wonderwel te passen op de groove van Led Zeppelins 'Misty Mountain Hop'. De band bewijst vooral dat het huwelijk tussen jazz en rock zeer goed mogelijk is zonder dat het per se jazzrock of fusion hoeft op te leveren. De ruige rockmomenten en de stijlgetrouw gespeelde bebop die soms naast elkaar functioneren, leveren een leuk contrast op. Toch overtuigt 'Smashups' niet helemaal. De jazz die het vijftal speelt is wat te braaf en te netjes voor het concept dat erachter zit. Ik mis de ruigheid van de rock in de jazzvertolkingen, zoals je die wel hoorde in John Zorns Naked City. De naam Jazz Punks is daarom ook een vlag die de lading niet echt dekt. Wie de foto's van de groep in het hoesje bekijkt, ziet een stel vriendelijke veertigers en geen ruige muziekversnipperaars. Desalniettemin is 'Smashups' een gemakkelijke cd die nieuwe mogelijkheden biedt tot het maken van muziek, en dat wil ook wat.

Herman te Loo

VERVOLG CD-RECENSIES

ROYAL IMPROVISERS ORCHESTRA Live at the Bimhuis Riot Impro (www.royalimprovisersorchestra.com)



Het landschap van de nieuwste generatie improvisatoren in Amsterdam en omstreken begint zich nu ook discografisch af te tekenen. Na de debuut-cd's van de kleinere groepen Eke, The Ambush Party en Cactus Truck (zie hieronder) is er nu ook een eerste album van het twintigkoppige Royal Improvisers Orchestra (RIO). De groep begon ooit te werken met 'conduction', een vorm van improviseren waarbij een dirigent de muziek richting geeft. Inmiddels kennen de leden van het RIO elkaar zo goed dat die houvast is losgelaten. Dat is bijzonder, want voor een zo groot ensemble is de muziek van het RIO nooit chaotisch of vormeloos. De leden beschikken namelijk over een uitstekend vormgevoel. Daarbij wordt slim gebruik gemaakt van contrasten: elektronica naast oude instrumenten (barokfagot en barokviool), jazz- naast rockelementen, en enorme dynamiekverschillen (van oorverdovend hard tot fluisterzacht). Soms doemen de scheurende saxen van John Dikeman en Yedo Gibson op, maar er is evengoed ruimte voor de blokfluitklanken van Thibault Viviani. Door de aanwezigheid van zulke 'klassieke' instrumenten neigt de muziek soms die kant uit, maar evengoed zijn er associaties met de free-jazzorkanen van illustere voorgangers als het Globe Unity Orchestra of het London Improvisers Orchestra. Met de laatste groep werkt het RIO ook regelmatig samen, net als met gasten. Op deze eerste cd is dat Han Bennink – een eerbetoon aan een van de pioniers van de Nederlandse improvisatiescene. Dat die scene nog steeds volkomen levend is, en een enorme aantrekkingskracht heeft op improvisatoren van over de hele wereld, bewijst ook wel de internationale samenstelling van het ensemble. De twintig muzikanten zijn onder meer afkomstig uit de VS, Argentinië, Brazilië, Finland, Frankrijk en Engeland.

Herman te Loo

Bekijk het orkest in het Bimhuis: <http://bit.ly/IXkWiT>

CACTUS TRUCK Brand New for China! Public Eyesore (www.publiceyesore.com)



Bezetting:

John Dikeman (ss, ts, bars),
Jasper Stadhouders (g, bg),
Onno Govaert (d).

Over het optreden van Cactus Truck in het kader van de Young VIPS Tour 2012 schreef Bart Hollebrandse in Jazzflits 176. Nu ligt het debuutalbum van dit trio in mijn cd-speler, en mijn boxen hebben het ternauwernood overleefd. De energie die van deze plaat af spat is genoeg om je een hele dag alert, en op de been te houden. Dikeman (sax), Stadhouders (g, bg) en Govaert (d) brengen een bruisend mengsel van freejazz, Europese improvisatiemuziek, punk en avant-rock. Daarbij verliezen de drie zich nooit in ongebreideld loos gaan, maar is er steeds een enorme precisie, waardoor iedere noot ook raak is. Soms gebeurt dat in lange gedachteslierten, zoals het openingsstuk, 'Aporia', maar ook in ultrakorte miniatuurtjes ('Search and Restore' telt maar 25 seconden). Die afwisseling, net als die tussen expressieve abstractie à la Peter Brötzmann en meer melodische verkenningen ('Coitiphobe', bijvoorbeeld), zorgt ervoor dat je als luisteraar niet alleen maar wordt weggeblazen door het muzikale geweld dat overigens wel de allergrootste kracht is van Cactus Truck. Het zou zomaar kunnen dat 'Brand New for China!' een legendarische status gaat krijgen in de geschiedenis van de Nederlandse geïmproviseerde muziek. Want afgezien van een aantal albums van The Ex zullen er weinig platen in deze sector zijn die zo enerverend zijn. Vooral hard afspelen, dus.

Herman te Loo

Bekijk Cactus Truck hier: <http://bit.ly/xmWqYM>.

HANS KWAKKERNAAT QUARTET
'Hello Oscar'
HGBS-Records
www.musicofoscarpeterson.com



Bezetting:

Hans Kwakkernaat (p),
 Joost Zoeteman (g),
 Bas Rietmeijer (b),
 Wim de Vries (d).

ORGANIC THREE
Bach & Other Chinese Folksongs
Domini



Bezetting:

Milan Kracht (g),
 Frans Tunderman (b),
 Kim Weemhoff (d).

Beluister hier fragmenten van de cd:
<http://amzn.to/KJjuhU>

VERVOLG CD-RECENSIES

De vormgeving van de cd 'Hello Oscar' is in stijl uitgevoerd. Het hoesje lijkt sprekend op de verpakking van Oscar Petersons legendarische lp 'Hello Herbie'. Pianist Hans Kwakkernaat en zijn kwartet lieten zich voor de tribute-cd 'Hello Oscar' fotograferen in de poses die Oscar en zijn mannen aannamen. Kosten noch moeite werden gespaard om een geweldig eerbetoon te brengen aan het Amerikaanse toetsenwonder Peterson (1925-2007). Zo reisde Kwakkernaat met Joost Zoeteman (gitaar), Bas Rietmeijer (bas) en Wim de Vries (drums) af naar de locatie waar Peterson in de jaren zestig zijn beste werk liet registeren: de MPS Studio in Villingen in het Duitse Zwarte Woud. Hans Kwakkernaat kroop achter de Bösendorfer vleugel waarop zijn held speelde en dankzij de plaatselijke technici klinkt 'Hello Oscar' warempel alsof Peterson zelf weer in actie is gekomen.

De pianopartijen vertonen grote gelijkenis met de originelen en Zoeteman kan op jazzgitaar doorgaan voor Herb Ellis of Barney Kessel. Ook contrabas en slagwerk kenmerken zich door de lichtvoetige swing die we gewoon zijn van de combo's van Peterson. Het is dus nostalgie pur sang die we van Kwakkernaat krijgen voorgeschoteld.

Met als bezwaar dat we weinig 'Kwakkernaat' te horen krijgen. En nauwelijks 'Zoeteman'. Wie echter, en dat zijn er velen, nog steeds kan genieten van het virtuoze spel van Peterson en de zijnen zal met toenemende bewondering luisteren naar de tien bekende stukken waarin de sound van de meester nauwgezet is gereconstrueerd.

Hans Invernizzi

Maak kennis met Hans Kwakkernaat: <http://bit.ly/LC8yHG>.

Ze noemen zichzelf een power-jazztrio. En eigenlijk hebben ze wel gelijk. Maar toch niet altijd, lettend op het trage 'Perfect Day' van Lou Reed.

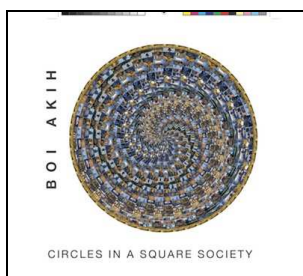
Gitarist Milan Kracht deed een aantal projecten samen met zijn broer Egon: de alternatieve versie van de 'Matthäus Passion' en de rockopera 'Joe's Garage' van Frank Zappa. Interessante gitarist, overtuigd. Weemhoff is een drummer met een respect afdwingend postuur. Toch houdt hij zich ook liefdevol bezig met klankschaalmassages. Hij was een tijdje de drummer van Candy Dulfer en is dat nog steeds voor Mathilde Santing. Daarnaast schrijft hij voor de Slagwerkkran. In dit trio zorgt hij voor het melodieuze thema van: 'La Musette Du Démolisseur'. Bassist Frans Tunderman toont net als zijn collega's zijn spierballen op de cd. Hij moet flink aan zijn snaren plukken om zijn kompanen bij te houden en zijn solo's zijn erg sterk.

Naast werk van Zappa en Reed klinken ook het overbekende 'Erbarme Dich' van Bach en zelfs een tweetal Chinese volksliedjes, maar dat had u al begrepen uit de titel van dit album. De overige zes stukken zijn van Milan Kracht en Kim Weemhoff. Jazzflits-collega Herman te Loo schreef de liner notes van de cd. Hij schrijft in het cd-hoesje dat Milan denkt als een blazer: met adem- en denkpauses. Dat klopt: "Hij laat de luisteraar horen hoe zijn muzikale verhalen zich ontvouwen". Door zijn manier van spelen laat hij inderdaad niet alleen zichzelf, maar ook de luisteraar op adem komen.

Op 'The Idiot Bastard Son' van Zappa en nog een ander stuk zingt Frans van Deursen. Het trio is in instrumentaal opzicht echter zo sterk, dat ze het best zonder zijn bijdrage kunnen.

Peter J. Korten

BOI AKIH
Circles in a Square Society
 Bromo
www.boiakih.com



Bezetting:

Monica Akihary (voc),
 Niels Brouwer
 (g, computer, no input mixer, radio),
 Wolter Wierbos (tb),
 Kim Weemhoff (d, perc).

**Beluister muziek op de Boi Akih-
 website:** <http://bit.ly/qhZlqJ>

ESPERANZA SPALDING
Radio Music Society
 Heads up/Universal



Bezetting:

Esperanza Spalding (voc, bg, b),
 Darren Barrett (tp), Jeff Calino (tb),
 Daniel Blake (ts), Leo Genovese (p),
 Terri Lyne Carrington (d),
 Jamey Haddad (perc); e.a.

Bekijk de trailer van de cd:
<http://bit.ly/yXjqtO>

VERVOLG CD-RECENSIES

Na hun intieme vorige cd, 'Yalelol', is het nieuwe album van Boi Akih een verrassing. Het duo van zangeres Monica Akihary en gitarist Niels Brouwer heeft de Molukse roots verruild voor de popmuziek van hun jeugdijaren. Zo zien we op de tracklist componisten vermeld staan als Jimi Hendrix, Neil Young en Bob Marley. Maar anders dan te doen gebruikelijk in de jazz van tegenwoordig, worden de liedjes niet gebruikt als een alternatief voor het Great American Songbook-repertoire. Boi Akih maakt namelijk eerder Europese geïmproviseerde muziek (met veel niet-Westerse invloeden) dan jazz. Wat ze doen met het sixties-repertoire, is het opnieuw uitvinden. Monica zingt de songs alsof ze ze ter plekke bedenkt, en pas als je als luisteraar de tekst volgt, beseft je met welk nummer je te maken hebt. Dat biedt een heel nieuwe kijk op soms volkomen platgespeeld materiaal (wie durft Neil Young's 'Old Man' of Bob Marley's 'Redemption Song' nog aan te pakken?). Soms is dat even wennen voor wie erg verknocht is aan de oorspronkelijke uitvoeringen, maar wie zich de oren laat wassen, ontdekt onvermoede wendingen in aloude songs. Een hoofdrol is verder weggelegd voor trombonist Wolter Wierbos, die keer op keer laat horen dat er in hem eigenlijk ook een zanger schuilt. In de nummers waarin hij de zang van Akihary komt omspelen, is dat een puur genot om te horen. Neem nou Jimi Hendrix' 'Drifting' dat dankzij Wolter en de luie elektrische gitaar het bootje biedt waarop de stem van Monica kan rondobberen. Tussen alle herschikte hippiemuziek horen we vrije improvisaties onder de titel 'Circles' plus een nummer. Niels Brouwer is hier vooral elektronisch bezig, met behulp van laptop, gitaarpedalen en een wereldontvanger. Die laatste zorgt bijvoorbeeld voor atmosferische klankbeelden in 'Circles 2', waaraan de zangeres haar eigen vocale bijdragen toevoegt. De 'Circles'-stukken bieden een mooi contrast met de veelal akoestisch uitgevoerde songs, en voorkomen dat je als luisteraar te veel achteroverleunt in de behaaglijke stem van Monica Akihary, want dat is er nog immer een om verliefd op te worden.

Herman te Loo

Op elke nieuwe cd gaat bassiste Esperanza Spalding meer zingen. Zo ook op 'Radio Music Society'. De meeste stukken op het album zijn door haar zelf geschreven. In vergelijking met haar vorige cd 'Chamber Music Society' heeft ze in de studio een grote entourage om zich heen verzameld. Een groep achtergrond zangeressen stond regelmatig klaar, evenals een tiental blazers. Er is op dit album dus sprake van heel weelderig uitgevoerde muziek. Muziek die er overigens perfect op staat. Spalding's composities bewegen zich tussen 'groovy' popstukken (waarin ze aan drummer Terri Lyne Carrington een goede kracht heeft) en thema's die lijken op uitgeschreven instrumentale solo's (dat komt doordat ze in haar composities opgerekte akkoorden gebruikt). Dat laatste is bij blazers geen punt, maar bij het zingen werkt dat tegen je. Dan komen de zanglijnen nogal eens onlogisch en geforceerd over. Spalding schrijft overigens ook heel toegankelijke - en geraffineerde! - stukken. Ik kan me niet aan de indruk onttrekken, dat dit multi-talent wat op twee gedachten hinkt: enerzijds bijzondere composities maken, maar anderzijds ook de luisteraars behagen. Als ze die twee elementen weet te combineren, dan is ze waar ze wezen wil. En als haar dat binnen de kaders van de jazz lukt, is het helemaal knap.

Hessel Fluitman

DENISE JANNAH
The Best of the Blue Note Years
Blue Note



Denise Jannah zingt; bekijk de video: <http://bit.ly/J9g0GL>.

VERVOLG CD-RECENSIES

Hoe zangeres Denise Jannah bij Blue Note kwam is een sterk verhaal. De Amerikaanse criticus Gary Giddins moest nog een plaat bespreken voor The Village Voice en trok een willekeurige cd uit de stapel: haar 'A Heart Full of Music' (uitgebracht door Timeless). Daarover schreef hij een laaiende recensie die Blue Note deed besluiten om contact met haar op te nemen. De drie cd's die Jannah vervolgens voor dat label maakte zijn dit voorjaar in één pakket opnieuw uitgebracht. Op de cd's hoor je een zangeres met een rijk en 'romig' geluid. Een zangeres die trefzeker en met het grootste gemak van de wereld zingt. Onze landgenote heeft de gave om de songs, bekend of onbekend, naar zich toe te trekken en ze een mooie spanningsboog te geven. Er zijn wel wat verschillen tussen de cd's aan te geven. De eerste cd, '**I was born in love with you**' (uit 1995), is een conventioneel, op Amerikaanse leest geschoeid album. Jannah wordt op een aantal nummers begeleid door een bigband of octet onder leiding van Bob Beldon en voor de rest door het Cyrus Chesnut Trio. Dat trio speelde ook op haar doorbraak-cd. Chestnut is niet de minste onder de jazzpianisten. Hoewel ik het gevoel heeft dat Jannah zich wat inhoudt, klinkt ze als een heel volwassen zangeres.

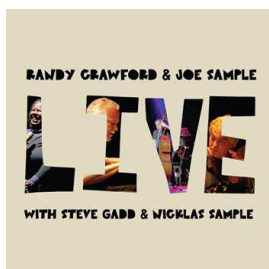
De tweede Blue Note-plaat werd in 1996 uitgebracht: '**Different Colours**'. Met een Nederlandse formatie onder leiding van percussionist Bart Fermie nam ze voor dit album stukken uit The American Songbook op, maar ook pop van Crowded House, country van John Hiatt, een ballad van Michel Legrand, een klassieker van Miles Davis in een latin-jasje en eigen composities. Het is alsof ze met die veelheid wil zeggen: "Luister eens, dit kan ik allemaal aan." En ze kan dat ook. Ze bewijst haar veelzijdigheid met deze plaat, al houdt ze zich nog steeds wat in.

Op '**The Madness of our Love**' (uit 1999) trekt ze eindelijk flink van leer. Met een trio bestaande uit pianist Bert van den Brink, bassist Ira Coleman en drummer Carl Allen is het een cd geworden die vlamt van begin tot het eind.

Als extraatje zijn aan deze cd twee stukken van Jannah toegevoegd. Ze werden in 2011 opgenomen, met Amina Figarova aan de piano, Mick Paauwe op bas, Arend Niks achter de drumkit, geholpen door Femke Krone op percussie en - schrik niet - Corrie van Binsbergen op gitaar. Ellister van der Molen speelt trompet en bugel. Een verrassende samenstelling. De ballads ronden deze verzamelbox - drie cd's voor de prijs van een - mooi af.

Hessel Fluitman

RANDY CRAWFORD & JOE SAMPLE
Live
Dreyfus



Bezetting:

Randy Crawford (voc), Joe Sample (p), Nicklas Sample (b), Steve Gadd (d).

Randy Crawford is bekend als de zangeres van hits als 'One day I'll fly away', 'A rainy night in Georgia' en 'Streetlife'. Die staan ook op deze cd 'Live'. De opnamen zijn gekozen uit negen Europese concerten, gegeven in de herfst van 2008, onder meer in het Muziekcentrum Frits Philips in Eindhoven.

Te oordelen naar de cd was het een serie licht gezongen 'bluesy' concerten met vrij direct gebrachte songs. Crawford wordt begeleid door Joe Sample (p), Nicklas Sample (b) en Steve Gadd, die smaakvol drumt. Twee songs komen uit het repertoire van zangeres Billie Holiday. 'Me Myself and I', en het in 1940 al door Holiday geschreven en opgenomen 'Tell me more and more and then some'. Billie zong dit lied wanhopig vragend. 58 jaar later brengt Crawford het wat agressiever. 'No Regrets' is de Engelse vertaling van Edith Piaf's 'Non je ne regrette rien' en heeft niets Lady Day te maken.

Hessel Fluitman

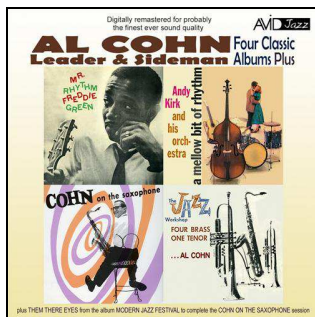
AL COHN**Four Classic Albums Plus**

Al Cohn: 'Cohn on the Saxophone'

Al Cohn: 'Four Brass, One Tenor'

Freddie Green: 'Mister Rhythm'

Andy Kirk: 'A Mellow Bit Of Rhythm'

Avid Jazz**Bezetting:**

Al Cohn (ts),

Joe Newman, Joe Wilder,

Thad Jones, Ernie Royal (tp),

Frank Rehak, Henry Coker (tb),

Hank Jones, Dick Katz,

Nat Pierce, Ken Kersey (p),

Milt Hinton (b),

Jo Jones, Osie Johnson (d); e.a.

VERVOLG CD-RECENSIES

Een heruitgave bespreken is fundamenteel anders dan het belichten van een nieuw product. Wat voor relevants kan een zelfverklaarde criticus anno 2012 zeggen over tenorsaxofonist Al Cohn, één van bandleider Woody Hermans originele Four Brothers? Zo'n bespreking gaat wat mij betreft uit van de vraag waarom een jazzluisteraar van nú zich een release als deze moet aanschaffen – want dat Cohn kan spelen, staat buiten kijf. Eerst nog één woord vooraf: de reeks 'Three/Four Classic Albums Plus' groepeert telkens drie of vier albums uit dezelfde periode (hier 1955-1956), bijna 160 minuten muziek in dit geval, voor niet al te veel geld (een goede deal dus!). Maar let op: de naam op de cover is niet altijd helemaal representatief voor de muziek, en bovendien verschijnen er soms verschillende albumcompilaties onder de naam van dezelfde muzikant. Déze dubbel-cd verenigt Al Cohns 'Cohn on the Saxophone' en 'Four Brass, One Tenor' met Freddie Greens 'Mister Rhythm' en Andy Kirks 'A Mellow Bit Of Rhythm'.

Al Cohn staat in de jazzgeschiedenis bekend als een begaafd solist. Hoewel historisch verbonden met 'coole' kerels als de saxofonisten Giuffrè en Getz, is hij zelf veel meer verankerd in de swingtraditie. Dat is dan ook helemaal waar de twee albums op Cohns naam over gaan: hard swingen op basis van gezellige thema's, gesteund door oerdegelijke ritmesecties. En inderdaad: de begeleidende muzikanten (pianisten als Hank Jones of Dick Katz, bassisten als Milt Hinton, mensen als Osie Johnson op drums) zijn efficiënt en vakbekwaam – al gingen ze op stukken als 'Idaho' en 'Rosetta' in 1956 ook al niet meer uit de bol. De combinatie met vier trompetten, op 'Four Brass, One Tenor', vind ik een conceptueel probleem (een 'backing' wordt meestal geacht zachter te zijn dan de solist), maar in ruil krijg je trompetsolo's van onder anderen Thad Jones en Joe Newman. Vervelender vind ik in deze context de platen die oorspronkelijk op naam van Freddie Green en Andy Kirk stonden. Ritmegitarist Freddie Greens 'Mr. Rhythm' heeft veel minder met Al Cohn te maken dan met Count Basie, die niet eens meespeelt. Concreet: de groep, met onder anderen Joe Newman op trompet, Henry Coker op trombone, en Jo Jones op drums, klinkt als een beter gerepeteerde versie van een Count Basie-small band (inclusief prikjes van pianist Nat Pierce) – waar ik erg van hou, maar die ik niet aan Cohn zou toeschrijven. Andy Kirks 'A Mellow Bit Of Rhythm' tot slot is een recreatie van een aantal van Kirks jaren dertig-hits, en illustreert wat mij betreft perfect waarom het swingtijdperk tot een einde móest komen: gebrek aan dynamiek (hoewel een goede bigband zoveel kán), riffs in plaats van melodieën, knullige groepsvocals ('Little Joe From Chicago'), boogie woogie cocktails, en een nijpend gebrek aan soloruimte – en dat alles in quasi hetzelfde danstempo. Ware dat jaren geleden nog niet gebeurd, deze sessiemuzikanten zouden de bebop uit acute frustratie opnieuw uitgevonden hebben, elke avond van de opnamesessie, in het dichtstbijzijnde café. Voor driekwart is deze dubbelaar dus een mooie illustratie van de relaxte swing die Al Cohns specialiteit was, gespeeld met voortreffelijke mainstream-muzikanten uit de jaren vijftig. Historisch heel interessant dus, en ook nog steeds genietbaar. Jammer, en zelfs fout, dat er bezuinigd is op het boekje, waardoor de vier originele hoesteksten enkel in verkorte vorm opgenomen zijn. Ik hoop dat jazzfans die heruitgaven als deze (nog) kopen in cd-vorm, ook nog 'liner notes' van Leonard Feather en Nat Shapiro willen lezen. **Arne Van Coillie**

CONCERTVERSLAGEN

THE PLOCTONES

Bezetting:

Efraïm Trujillo (ts, ss),
Anton Goudsmit (g),
Jeroen Vierdag (bg, b),
Martijn Vink (d).

Datum en plaats:

27 april 2012,
Hothouse Redbad,
Leeuwarden.

Met glimmende ogen van plezier betrad Ben Scheper - de drijvende kracht achter Hothouse Redbad - voor aanvang van het laatste concert van het seizoen het podium. Hij moest een mutatie doorgeven in de bezetting van de band die zou gaan optreden. Drummer Kristijan Krajncan was er vanavond niet bij; we moesten het doen met vervanger Martijn Vink. Dat ontlokte veel bezoekers een grote grijns. Vink verliet de groep vorig jaar mei om bij popzangeres Anouk te gaan werken. Maar al sinds januari zit hij weer voor vast op de drumkruk, zo werd mij later verteld. De vier van het eerste uur zijn dus weer herenigd.



V.l.n.r.: Trujillo, Vink, Goudsmit en Vierdag. (Foto: Jeroen Dietz)

De band zette met 'Short Cuts' meteen maar een stevige swinger in. Iedereen meesleurend, rolde de muziek door de zaal. Oude bekende 'Rrrita' werd wat spookachtig ingezet met veel pieptonen en glijdende hoge noten (Rrrita werd gemaakt als commentaar op Rita Verdonk). In dit nummer gaf Martijn Vink zijn eerste drumsolo. Hij deed dat op een voor het gehele optreden karakteristieke wijze: zijn accenten spoelden in een niet aflatende stroom de zaal in. Ze werden afgewisseld door fanatiek gespeelde riffs van de overige bandleden. Die vuurden hem daarmee stevig aan. In 'Jekker de Jek', het een na laatste nummer van de eerste set, ontstond tijdens andermaal een drumsolo ogenschijnlijk een tweedeling in de groep. Jeroen Vierdag en Efraïm Trujillo gingen met hun riffs geheel op in hun samenspel met Vink, terwijl Anton Goudsmit op de andere helft van het podium in zijn eentje bezig was met zijn eigen ding. Dat 'ding' paste wel precies in de begeleidende 'grooves' van de andere twee. Zoveel musicus is hij wel.

Na de pauze hield tenorist Trujillo zijn nieuwe compositie 'Easy Way Out' ten doop. Een regelrechte hardbopper met Ploctoni-aanse scherpe trekjes. Sowieso werd er na de pauze meer recht uit en feller gespeeld dan voor de thee. Vooral de tenorsaxofonist weerde zich fel. Het wat uitheems klinkende 'Uku Hamba' verdient nog vermelding. Een stuk dat nog maar pas op de speellijst staat, omdat het afkomstig is van een zangproject met Andreas Schaerer begin dit jaar. Met een geluidswaas van de bekkens als ritmische basis speelde Goudsmit dalende en gemeen lage loopjes op zijn gitaar (met dubbelslagen). Samen met Trujillo beëindigde hij het stuk en het concert in de beste traditie van dit kwartet door unisono en elkaar aanvullend het thema af te werken: fel, nauwkeurig en lekker knallend.

Hessel Fluitman

HAN BENNINK AND THE OTHERS

Bezetting:

Tobias Delius (ts),
Tristan Honsinger (c),
Joe Williamson (b),
Han Bennink (snaredrum).

Datum en plaats:

29 april 2012,
Museum Belvédère,
Heerenveen.

Bekijk Han Bennink in het museum:

<http://bit.ly/Jt8y8L>

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

Van 25 februari tot en met 13 mei was in museum Belvédère bij Oranjewoud (Heerenveen) een overzichtstentoonstelling van de kunst van Han Bennink te zien. In die periode gaf Bennink er ook concerten en workshops. Op 29 april trad hij in het museum op met het Tobias Delius Quartet, dat voor deze gelegenheid met de naam Han Bennink and the Others was getooid. De groep speelde zonder versterking. Omdat Bennink slechts zijn snaredrummetje bespeelde - zoals gewoonlijk tegenwoordig - waren cello en bas goed te volgen.

Het kwartet speelt zonder setlijsten. Elk lid kan een compositie starten en de overigen gaan daar dan in mee, of niet. Als hulpmiddel heeft tenorist en leider Delius de composities verdeeld in groepjes. Die groepjes zitten in een omslagje met een eigen kleur. Zo kunnen de collegae zien uit welk mapje het initiatief komt. Zo nu en dan zag Tobias Delius naar cellist Tristan Honsinger lopen om even mee te lezen. Hij had dan geen tijd om het juiste omslagje op te zoeken. Han Bennink speelde zoals altijd op zijn geheugen mee.

Han Bennink doet van alles met zijn snaredrum: zijn hak op het trommelvel drukken, op een stok trommelen die op de rand of op het vel van de trommel rust etc etc.

Uit de ad-hocopbouw, improvisatie en interactie kan geweldig spannende muziek ontstaan. Dat kan een heel conventioneel klinkende melodie zijn, soms in driekwartsmaat, maar net zo makkelijk hoor je instant composities die volkomen nieuw zijn. Aan de reacties van de vier op het podium zie je dan dat er iets nieuws, humoristisch, of verrassends gebeurt.

Om de goede klank voor dat moment te creëren stond Tobias Delius voortdurend met zijn tenor te zwaaien en te wringen. Hij sloeg stiltebrugjes tussen de noten om die zo effectief mogelijk te laten klinken. Er klonken stukken die leken te bestaan uit valse lucht op de tenor en flageoletten op de beide strijkinstrumenten. Soms zag je voeten heel snel de maat tikken, terwijl er eigenlijk veel rustiger werd gespeeld. Vooral Tristan Honsinger had daar een handje van. Ten opzichte van zijn voeten hoor je hem dan op halve snelheid spelen!

Han Bennink, de zeventig jaar oude drummerboy, heeft in de loop van de jaren een heel arsenaal mogelijkheden ontwikkeld om de juiste klanken te maken. Dat gaat van tikken op een stick in zijn mond, tot slaan op losjes op de trommel bij elkaar gebonden drumstokken om een bekkenslag te creëren of tot een handdoek over de snare om het geluid wat doffer te maken. Verder behoren het met zijn hak op het trommelvel drukken (zodat hij de klank in hoogte kan variëren) tot zijn repertoire, en het op een stok trommelen die op de rand of op het vel van de trommel rust. Hij weet kortom met alleen een eenvoudig trommeltje een wereld aan passende geluiden te maken. Het was weer een bijzondere ervaring om zo'n avontuurlijk concert, en het spel van Han Bennink in het bijzonder, mee te maken.

Hessel Fluitman



VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

THE KYTEMAN ORCHESTRA

Datum en plaats:

26 april 2012,
Paradiso,
Amsterdam.



Het nieuwe album van The Kytoman Orchestra werd door Davey Schreurs besproken in Jazzflits 177.

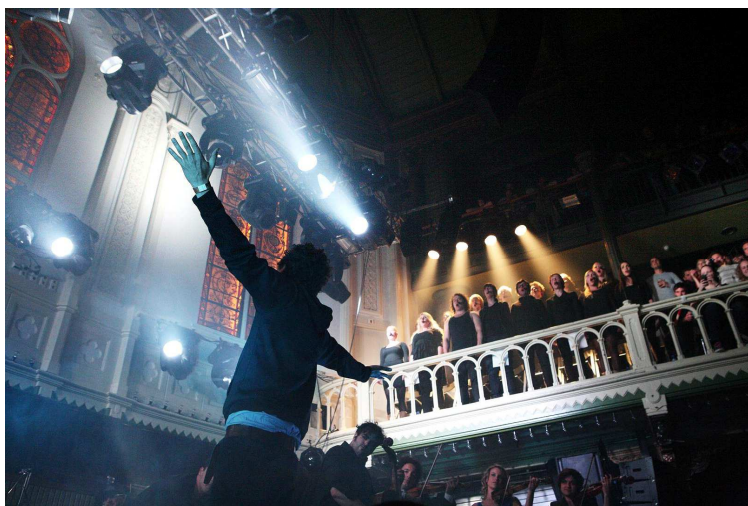


Colin Benders, alias Kytoman, dirigeert. (Foto: Joke Schot)

Alle hens was aan dek bij het optreden van The Kytoman Orchestra in Paradiso. Onder meer een compleet koor en vier operazangers stonden op het podium. "Een spektakelstuk met lef, dynamiek en avontuur in een uitzinnig Paradiso", twitterde NRC-journaliste Amanda Kuyper na afloop: "Diepe buiging." Ook Joke Schot zat in de zaal. Zij maakte de foto's op deze pagina.



Benders als trompettist en met zijn koor. (Foto's: Joke Schot)



AKA MOON**Bezetting:**

Fabrizio Cassol (as),
Michel Hatzigeorgiou (bg),
Stéphane Galland (d).

Datum en plaats:

20 april 2012,
USVA,
Groningen.

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

De Belgische formatie Aka Moon bestaat twintig jaar en deed als onderdeel van een Frans-Nederlands-Belgische tour Groningen aan. Het trio bestaat uit musici die hun sporen in de muziek ruimschoots hebben verdiend. Drummer Stéphane Galland maakte als tiener al naam in de Belgische scene en speelde uiteindelijk met toetsenist Joe Zawinul. Ook maakte hij deel uit van de popband Zap Mama. Bassist Michel Hatzigeorgiou heeft een lange maar vooral gevarieerde staat van dienst. Zo speelde hij, voor Aka Moon niet zo verrassend, met basgigant Jaco Pastorius en gitarist Mike Stern, maar begeleidde onder anderen ook Toots Thielemans en saxofonist Erwin Vann. Altsaxofonist Fabrizio Cassol verdeelt zijn tijd tussen klassieke en geïmproviseerde muziek en componeerde voor de choreografe Anne Teresa De Keersmaeker. Hij is ook de bespeler van de Aulochrome, een door de Belg François Louis gebouwd rietinstrument, waarin twee sopraansaxofonen worden gecombineerd. Helaas bracht hij dat instrument niet mee.



Aka Moon. (Persfoto)

De naam Aka Moon ontstond twintig jaar geleden na een Afrikaanse tournee. En al laten de drie leden van deze formatie regelmatig hun voorliefde voor muziek van het Afrikaanse continent bij andere gelegenheden zien, in Groningen richtten ze zich voornamelijk op het jazzrock-idiom. Dat deden ze dan wel op indrukwekkende wijze: ze wisselden individueel spel af met uitstekend samenspel. Aka Moon speelt 'moeilijke' stukken, maar doet dat met het grootste gemak en souplesse en maakt het daarmee voor de luisteraar bijzonder aantrekkelijk. Er was een kleine maar enthousiaste groep bezoekers die ademloos het virtuoze geweld van Aka Moon aanhoorden. Met deze overdadige virtuositeit en de schatrijke ideeën kan Aka Moon nog zeker twintig enerverende jaren verder!

Bart Hollebrandse

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

OPENING TENTOONSTELLING MAHOGANY HALL TE GAST IN HET BIMHUIS 3 mei 2012

In het Amsterdamse Bimhuis is tot 14 juli een expositie ingericht van foto's en kunstwerken uit de collectie van de Edamse jazzclub Mahogany Hall. De opening werd op 3 mei verricht door auteur en jazzliefhebber Bernlef. Hij deed dat in aanwezigheid van diverse fotografen, jazzmuzikanten, leden van de Edamse jazzclub Mahogany Hall, een vertegenwoordiging van fotografie biënnale GRID 2012 en de uitgever van 'One Night Stand' (een prachtig overzicht van de belangrijkste jazzconcerten in Nederland in de periode 1947 tot en met 1967, geïllustreerd door twintig fotografen).



Bernlef (links) met Kees Koedam. Hij stelde de tentoonstelling samen. (Foto: Joke Schot)



Bernlef opent de tentoonstelling. (Foto: Joke Schot)

Voor Bernlef begint de ware jazzfotografie ergens aan het begin van de jaren vijftig van de vorige eeuw, zo vertelde hij. Daarvoor werden er natuurlijk wel jazzfoto's gemaakt van jazzmusici, maar zelden van jazzmusici in actie. Naar Bernlef vermoedde speelde de technische stand van zaken in de fotografie, met flitsapparatuur, snellere films en sluitertijden hierbij een rol. Jazz was in die tijd de muziek van de jeugd en stond voor verzet tegen kleinburgerlijkheid, zo herinnerde Bernlef zich, al zag het publiek dat de zalen bevolkte er vooraansnog heel netjes uit. De meisjes met petticoats, de jongens met colbertjas en das. Plaats van samenkomst was meestal het Concertgebouw, waar rond het middernachtelijk uur de groten uit de jazz, aangekondigd door concertpromotor Lou van Rees, hun opwachting maakten. Als iedereen stond of zat richtte Van Rees zich tot de fotografen die zich in een kluitje voor het hoge podium hadden verzameld. Het was een bont gezelschap van zowel professionals als amateurs. Er mocht alleen tijdens het eerste nummer worden gefotografeerd en het gebruik van flits was niet toegestaan. De brutaalsten, onder wie steevast Ed van der Elsen, klommen het podium op zo gauw Van Rees uit het zicht verdwenen was en klikten erop los. Met name het boekje 'JAZZ' van Ed van der Elsen uit 1959 en eerder genoemd naslagwerkje 'One Night Stand', samengesteld door Jaap van de Klomp, geven hiervan volgens Bernlef een fraai beeld.

Bernlef ziet de collectie jazzfoto's van Mahogany Hall als een waardevolle aanvulling en voortzetting van wat een traditie in de Nederlandse fotografie mag worden genoemd: de jazzfotografie. De tentoonstelling is te bekijken tijdens concertavonden.

Kees Koedam



Bart Suèr: 'Musici hebben ook zakelijk goede ideeën.' (Persfoto)

BART SUÈR OVER VIJFTIEN JAAR DOX

'MUSICI HEBBEN OOK ZAKELIJK GOEDE IDEEËN.'

Al vijftien jaar opereert vanuit Amsterdam een kleine eigenzinnige platenmaatschappij. DOX heeft een grote verscheidenheid aan muzikanten in huis. Het labeltje pop, soul of jazz kun je er niet zomaar op plakken. Ze werken veel samen, organisatorisch en muzikaal. Naar aanleiding van het 15-jarig bestaan sprak Hessel Fluitman met initiatiefnemer en artistiek leider Bart Suèr.

Bart Suèr, altsaxofonist van de groep Sfeq, merkte vijftien jaar geleden dat je bij de bestaande platenmaatschappijen als muzikant niet meetelde als je niet voldoende verkocht. Suèr zag dat hij ook zelf zijn muziek op plaat kon uitbrengen. Met een eigen maatschappij zou hij minder afhankelijk zijn van derden. Suèr realiseerde zich dat hij met optredens het geld moest verdienen om zijn opnamen te bekostigen. Wat hij ook begreep was dat hij zelf de auteursrechten moest houden, zelf optredens moest regelen en dat hij zelf zijn plaatjes moest opnemen. Wel moet je de distributie uitbesteden, merkte hij. Maar als je een goeie distributeur hebt gevonden, kan je eigen label van start gaan. Dat label is bij Bart Suèr dus DOX geworden. Suèr: "Het idee dat creatieve mensen alleen maar op het podium staan en niet bij het zakelijke aspect betrokken moeten worden, is niet juist. Ik heb gemerkt dat kunstenaars ook over de zakelijke behartiging van hun muziek heel goede ideeën hebben. Ze weten heel goed hoe ze hun muziek in de markt kunnen zetten, wat ze willen uitstralen. Daar moet je ze bij betrekken. Dat is bij DOX heel belangrijk geworden. We hebben geprobeerd om voor hun initiatieven open te staan."

Nieuw talent

DOX is eerst opgezet rond Sfeq, maar later zijn andere musici bij het label gekomen. Die werden door de bandleden zelf aangedragen. Suèr: "Niet door een 'top-down' A&R-manager die weet ik veel wat voor strategieën bedenkt. Hier gaat het van muzikant tot muzikant." Benny Sings bevindt zich al een aantal jaren binnen de DOX-gelederen. Bij Benny Sings zaten onder anderen de zangeressen Giovanca en Roos Jonker in de begeleidingsgroep. Zij kregen en grepen hun kans om zelf hun muziek uit te brengen. Die eigen muziek, daar gaat het Suèr om. Giovanca zingt soul en Jonker maakt haar eigen individuele muziek. Vooral de muziek van Roos Jonker appelleert niet direct aan de algemene smaakeisen. Toch wordt deze eigenzinnige muziek gewaardeerd, vooral in Japan. Voor DOX is het floreren van bandjes en artiesten het doel en niet het middel om geld te verdienen.

Bruut! is een van de nieuwere aanwinsten van het label. Die groep speelde opeens in een after-programma van de New Cool Collective. In het Concertgebouw. "Mede daardoor zijn ze bij ons binnengekomen, omdat ze door Benjamin Herman en de zijnen akkoord bevonden waren", aldus Suèr. "De muzikanten zijn zelf een beetje de ballotagecommissie voor nieuw talent. Als zo'n nieuwe groep goeie muziek maakt en goeie ambities heeft, is die welkom." Bruut! weet heel goed wat het wil. Muzikaal maar ook zakelijk. Suèr: "De musici hebben een goede voorstelling van hoe ze moeten klinken Tegelijk weten ze ook heel goed hoe ze zich willen presenteren." Bovendien zijn ze heel realistisch.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

ARTIESTEN VAN DOX



Roos Jonker (Foto: Joe Meijer)

Anton Goudsmit

Benjamin Herman

Benny Sings

BRUUT!

The Bombay Connection

Charlene

Dash!

Easy Aloha's

De Toffen

DJ Git Hyper

DJ Kikke

Giovanca

How2Be

Juju Bros

Knobsticker

New Cool Collective

Pieter de Graaf

Roos Jonker

Sfeq

Steye

Sumera

We'll Make It Right

Wouter Hamel

Zuco 103

VERVOLG IN GESPREK MET

Bart Suèr: "Ze weten dat het moeilijk is om geld te verdienen. Dus gaan ze ook geen rare voorschotten eisen, zoals dat vroeger wel gebeurde. Ze begrijpen dat 't hun eigen centen zijn, die ze eerst moeten gaan verdienen. Ze weten dat je eerst moet opbouwen. Hard werken en investeren in hun muziek. Ze weten dat ze niet al meteen met hun eerste plaat succes moeten hebben. Ze krijgen de tijd om te rijpen en zich te ontwikkelen. Je bent niet bij je eerste plaat meteen de beste band ter wereld." Voor dat rijpen zijn ook de DOX- familieavonden in het leven geroepen. Dat is een initiatief van de artiesten zelf om te kunnen optreden en om jonge bands en artiesten de kans te geven om 'kilometers' te maken op het podium. Gehoord te worden, naam te maken, publiek te creëren.

Maximale vrijheid

DOX biedt musici de mogelijkheid om verregaand hun eigen gang te gaan. Of anders gezegd: een eigen bedrijfje binnen DOX te hebben. Dat is het geval met de duizendpoot en saxofonist Benjamin Herman. Die houdt alles graag in eigen hand en is op allerlei gebieden actief, als muzikant in zijn kwartet en de New Cool Collective, en als producer van cd's en vinyl, op gebied van jazz, pop, disco en wat al niet meer. Hij is zelfs radio-deejay. Herman heeft een eigen platenmaatschappijtje opgericht dat onder de vleugels van DOX opereert. Dat past allemaal perfect in de DOX-filosofie: je eigen dingen doen binnen deze onderneming.

Naar het buitenland

DOX wil wel groot worden, maar niet te groot. Suèr: "We willen alles in eigen hand blijven houden." In de organisatie bespreekt hij de doelstellingen regelmatig met zakelijk leider Peter Brand. "We zijn voorlopig tot de conclusie gekomen, dat we met tien à vijftien artiesten maximaal, onze doelstellingen nog mooi kunnen rondbreien. Als we gaan uitbreiden dan is het in het spreidingsgebied. Nederland is nou eenmaal een kleine markt." Uitbreiden in het buitenland is echt moeilijk, legt Suèr uit: "Voortdurend leeft het dilemma tussen groter worden en niet institutionaliseren. Dat is vaak onderwerp van onze gesprekken."

Eigen muziekopleiding

DOX heeft in samenwerking met anderen een muziekopleiding ontwikkeld, vertelt Bart Suèr trots. "Van de mensen die naar de conservatoria gaan, komt slechts een paar procent ook daadwerkelijk op de podia terecht. Onderweg gaan studenten van school en van de geslaagden komt een deel in bij voorbeeld het muziekonderwijs terecht." Suèr vindt dat de studenten die voortijdig de muziekscholen verlaten niet afgeschreven moeten worden. "Met een grote zwaai kun je zeggen dat zij vaak de betere muzikanten zijn. Zij zoeken hun eigen weg en met deze nieuwe muziekopleiding, waar ook de mensen van DOX weer informatie overdragen, kunnen deze muzikanten zich beter voorbereiden op hun doelstelling: met je eigen muziek je brood verdienen. De markt in Nederland wordt niet groter, maar met deze opleiding zijn ze meer toegesneden op hun werk. Het gaat daarbij om hun perspectieven", eindigt Suèr. En dat is wat de mensen van DOX steeds voor ogen houden: het gaat op de eerste plaats om de muzikanten en hun muziek.

Hessel Fluitman

IN MEMORIAM

ROB VAN DEN BROECK

Maandagochtend 30 april 2012 overleed kunstenaar/musicus Rob van den Broeck. Van den Broeck (*1940 Hilversum) begon als grafisch kunstenaar. Hij studeerde in 1961 af aan de Rietveldacademie in Amsterdam. Sindsdien maakte hij talloze grote en kleine werken, waarmee hij exposeerde in Nederland en over de grens. Nog bekender is Rob van den Broeck geworden als improviserend pianist. Op deze pagina herdenkt pianist Stormvogel zijn 'bij zijn leven reeds legendarische' collega.



Rob van de Broeck in februari 2011.
(Foto: Tom Beetz)

Rob van den Broeck zette zijn eerste schreden op het pad van de jazz in de jaren zestig, met het trio van saxofonist Tony Vos en wat later met slagwerker Han Bennink. Spoedig volgden Nederlandse tournees met Amerikaanse sterren als drummer Louis Hayes en de saxofonisten Ben Webster en Dexter Gordon.

In de jaren zeventig maakte Van den Broeck furore met zijn eigen formatie Free Fair (met Dick Vennik op saxofoon, Eric Ineke op drums en Harry Emmery op bas) en was hij toetsenist bij fluitist Chris Hinze. Van den Broeck werkte met grote orkesten in binnen- en buitenland, maakte talloze albums waarvoor hij zelf de covers ontwierp, deed tournees en concerten met musici als de saxofonisten Charlie Mariano, Joe Farrell en Gerd Dudek, de drummers Aldo Romano, Tony Oxley en Gerry Brown, de bassisten John Lee en Tony Levin en het 'European Jazz Ensemble' van Ali Haurand. Hij bespeelde behalve piano ook Fender Rhodes en analoge synthesizer (ARP), en schuwde evenmin het gebruik van samplers en digitale machines. Toch is Van den Broeck levenslang vooral akoestisch pianist gebleven. Kenmerkend voor zijn spel is verrassing, levendigheid, gedurfde sprongen in het ongewisse, een niet te onderdrukken – bijna kwajongensachtige – hang naar vrijheid. Wie met Rob van den Broeck optrad wist dat hij altijd zocht naar openingen om aan de voorgeschreven nootjes te ontsnappen, soms tot grote schrik van dirigent of bandleider.

Rob van den Broeck was tevens als componist actief. Hij combineerde een voorliefde voor moderne 'modale' jazz (Thelonious Monk, McCoy Tyner en Chick Corea) aan een grenzeloze bewondering voor de klankwerelden van hedendaagse componisten als Strawinsky, Bartok, Berg en Lutoslawski.

Rob van den Broeck stond zijn levenlang open voor het grote experiment, vooral als hij dat kon aangaan met jonge, talentvolle en eigenzinnige artiesten. In Nederland trok hij veel op met avontuurlijke musici als trompettist Eric Vloeimans, de saxofonisten Paul van Kemenade, Fred Leeftang, Ben van den Dungen en Semmy Prinsen, bassist Hein Van de Geyn, de drummers Henk Zomer, Yonga Sun en Onno Witte, de bassisten Henk de Ligt en Wiro Mahieu, fluitist Jeroen Pek, pianist Albert van Veenendaal, ondergetekende en geluidskunstenaar Piet Jan Blauw. Jarenlang was hij de vaste begeleider van de internationaal opererende vocaliste Masha Bijlsma. Van den Broeck was van 1980 tot 2000 als docent piano verbonden aan het Arnhems Conservatorium en heeft met zijn know-how en enthousiasme vele inspirerende bijdragen geleverd op het gebied van improvisatie en jazzpiano. In 2010 ontving hij tijdens Festival de Muzen in Amersfoort de Amer Award uit handen van Co de Kloet, 'for his continuous and dynamic contribution to the development of Dutch and German jazz and improvised music'.

Van den Broeck woonde lange tijd in Baarn en Soest, maar verhuisde enkele jaren geleden naar Enter. Zaterdag 5 mei zou hij optreden in Artishock Soest, als special guest in het kader van Jazz aan de Amer. Het concert vond ter ere van Rob van den Broeck doorgang, waarbij veel van zijn speelkameraden acte de présence gaven.

Stormvogel

Volg het jazznieuws op <http://www.twitter.com/jazzflits>.



COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzmagazine voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Eindredactie:** Lo Reizevoort en Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Arne Van Coillie, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Kortten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Loes Rusch en Davey Schreurs. **Fotografie:** Tom Beetz en Joke Schot. **Website:** Henk de Boer. **Logo:** Het **JAZZFLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

Lees **Jazzflits** op uw iPad

FESTIVALS



Zara McFarlane komt naar Jazz Middelheim. (Persfoto)

JAZZBOZ

Diverse locaties, Bergen op Zoom
1, 2 en 3 juni 2012

(<http://www.jazzboz.nl/jazz-bergenopzoom-artiesten.asp>)

Met onder anderen: Giovanca, Bongomatic, Concrete Sneakers, Michael Varenkamp, Rob Mostert, Bart Lust, Goudsmit/Fraanje/Mahall/Rohrer, Denise Jannah en Fay Claassen.

JAZZTIME

Kasteel Keppel,
2, 3 juni 2012

(<http://www.jazztime.nl/>)

Met onder anderen: **Joris Posthumus Group met Tom Beek, Liis Mackintosh, Daniel Clason Band met Ntjam Rosie, Thomas Baggerman en Mezzoforte.**

JAZZDAG

LantarenVenster, Hotel New York en Kantine Walhalla,
Rotterdam

22 juni 2012

(http://www.jazzdag.nl/festival/festival_program)

Met onder anderen: Blindfold Test, Cactus Truck, Celine Cairo, Crescent Double Quartet, Cubrabop 5, D-Felic's New Quintet, Hermine Deurloo/Tony Overwater/Joshua Samson/Jesse van Ruller, Maaïke den Dunnen Quintet, Kenturah's Kitchen, Maria Mendes Quintet, Miró Move, New Rotterdam Jazz Orchestra, Organic Three, Salvation Street Shout en BRUUT!

JAZZ MIDDELHEIM

Park den Brandt, Antwerpen
16 tot en met 19 augustus 2012

(<http://www.jazzmiddelheim.be>)

Met onder anderen: Ornette Coleman, Night Of The Jazz Guitars feat. Larry Coryell and special guest Philip Catherine, Kris Defoort, Toots Thielemans, Stefano Bollani & Hamilton de Holanda, Eric Vloeimans & Holland Baroque Society: High Speed Oldtimer, Zara McFarlane, Abdullah Ibrahim's Ekaya, Avishai Cohen, Jef Neve 'Sons Of The New World' en Flat Earth Society feat. Ernst Reijseger.

OVERLEDEN



Teddy Charles in 2008 in Leiden.
(Foto: Chris Verplancke)

Teddy Charles, 16 april 2012 (84)

Vibrafonist-arrangeur Teddy Charles speelde met saxofonist Charlie Parker, trompettist Miles Davis (in 1955) en tijdens de sessie van 'Blue Moods' van Charles Mingus. Charles verdiende ook de kost als artistiek directeur van het label Prestige. Een tijdlang voorzag hij in zijn levensonderhoud als kapitein op een schip dat 'scenic eco-cruises' maakte. Teddy Charles was in 2008 voor een aantal optredens in Nederland. Aanleiding was de publicatie van een boek over de Leidse jazzgeschiedenis. Charles werkte in de VS met oud-Leidenaar en arrangeur David Broekman.

Virgil Jones, 20 april 2012 (72)

Amerikaans trompettist. Speelde bij Lionel Hampton, Thad Jones-Mel Lewis en zanger Ray Charles.

Joe Muranyi, 20 april 2012 (84)

Amerikaans klarinettist.

Hal McKusick, 10 april 2012 (87)

Amerikaans klarinettist, altsaxofonist. Speelde bij Claude Thornhill en Boyd Raeburn. Maakte platen met saxofonist Jimmy Giuffre, pianist Bill Evans en arrangeur George Russell.

FESTIVALS

INTERNATIONAL JAZZFESTIVAL ENSCHEDE

Diverse locaties, Enschede

26, 27, 28 mei 2012

(<http://www.ijfe.nl/extramenu/programma/>)

Met onder anderen: Eric Vloeimans & NedSym, The Very Next, Enschede meets Osnabrück, Mocambo Blues, The Jig, Lochs, Balthaus & Herskedal, Jan Akkerman en The Soul Snatchers.

Onderdeel van het festival is de **Big Band Contest**. Met dit jaar als deelnemers: Bigband Exposure, Bigband Losser, Melody and Rhythm, Koki Boga Bigband, Solid Big Band, Scala Big Band, Jazz-alike Bigband, Small Town Big Band, Fraggie Jazz Orchestra, Utrecht Jazz Orkest, Amstel Big Band, Windmill Big Band en het Far East Jazz Orchestra.

Vaste prik is verder de **ArtEZ Composition Contest**. Dit jaar doen vijf Europese componisten mee. Hun composities zullen zondag 27 mei worden vertolkt door het Millennium Jazz Orchestra onder leiding van Joan Reinders. De componisten zijn aanwezig bij de uitvoering en hebben de dag voorafgaand aan de uitvoering met het orkest de stukken gerepeteerd. Een internationale jury wijst de winnaar aan. Hij of zij krijgt een prijs van 3.000 euro.

VARIA

JAZZ, BLUES EN BIER IN HET BEYERD JAZZMENU 2012

Het Bredase café-restaurant De Beyerd serveert van **17 tot en met 20 mei** gerechten met namen van stukken uit de jazz en blues. Onder meer 'Sugared The Beer', 'Cold Beer Good Time', 'Gimme A Pigfoot And A Bottle Of Beer', 'Free Chicken And Beer' en 'Beer Drinking Woman' zullen op het menu staan. De titels en bijbehorende recepten zijn afkomstig van Biercuisine en Jazz-cookin. 'Jazzcookin' Han Hidalgo zal de keukenbrigade assisteren en een smakelijke biercocktail bereiden. Op www.jazzcookin.net staan enkele gerechten om alvast in een 'jazzy' en 'bierige' stemming te komen.

EXPOSITIE JAZZFOTO'S KOEN WESSING

In de jaren 1963 tot 1965 bezochten fotograaf Koen Wessing en journalist Bert Vuijsje in opdracht van Vrij Nederland veel van de roemruchte jazzconcerten in het Amsterdamse Concertgebouw. Bert schreef de recensie en Koen maakte de foto's. Deze en andere jazzfoto's van Koen Wessing, afkomstig uit het privé-archief van Bert Vuijsje, zijn van **23 mei tot en met 1 juli** te zien in Café De Engelbewaarder, Kloveniersburgwal 59 in Amsterdam. De Engelbewaarder is dagelijks geopend vanaf 11.00 uur.

EXPOSITIE JAZZFOTO'S TON VAN WAGENINGEN

In Middenbeemster (Rijperweg 120) is van **27 mei tot en met 1 juli** een selectie te zien uit het jazzarchief van fotograaf Ton van Wageningen. Hij bouwde dat archief in de jaren zestig op. Van Wageningen fungeerde in die tijd veel als begeleider van Michiel de Ruyter, die zich in een rolstoel voortbewoog. In Jazzwereld nummer 5 van maart 1966 schrijft De Ruyter onder de kop 'Man blaast camera': "Ton van Wageningen fotografeert geen jazzmusici. Hij is jazzmusicus die camera speelt, die betrokken is bij de muziek." De tentoonstelling is geopend op zaterdag en zondag van 13.00 tot 17.00 uur.

JAZZTIJDSCHRIFTEN

Jazzmozaïek

Het driemaandelijke Vlaamse jazzmagazine nr. 1 2012 is voor een groot deel gewijd aan Jean Toots Thielemans. De gitarist/mondharmonica-speler/fluiter werd 29 april negentig jaar. Verder veel aandacht voor komende jazzevenementen. In een recensie over Toots Thielemans European Quartet '90 yrs': "Met dit kwartet heeft Toots wellicht zijn beste opnames ooit verzilverd tijdens prachtige tournees van de Lage Landen tot in Japan." Voor liefhebbers van jazz én (tweedehands) vinyl is de winkel Hors-Serie in Brussel een 'verplichte stop', vindt Jazzmozaïek.

(<http://www.jazzmozaiek.be>)

DownBeat

Het Amerikaanse jazztijdschrift DownBeat besteedt in het mei-nummer aandacht aan onder anderen arrangeur/componist Gil Evans, trompettist Jimmy Owens, de Italiaanse pianist Stefano Bollani en de bassiste Esperanza Spalding (uitgebreid interview). In de recensierubriek haalt de cd 'Love, Peace, and Soul' van rietblazer Don Byron twee tot vierenvolfe ster.

(<http://downbeat.com>)



WOORD 'JAZZ' IN GEDRUKTE VORM HONDERD JAAR OUD

Honderd jaar geleden, op 2 april 1912, verscheen voor het eerst het woord jazz in gedrukte vorm. Het dook op in een krantenverslag van een baseballwedstrijd met als betekenis 'opwinding', 'energie', 'pep'.

De samenstellers van de Oxford English Dictionary vonden het woord in de Los Angeles Times. Ze markeren deze publicatie als de oudste schriftelijke bron voor het woord. Drie jaar later, in 1915, wordt het woord 'jazz' op papier voor het eerst met muziek in verband gebracht. Vervolgens verspreidde het zich snel in de taal. Het woord blues werd in 1912 ook voor het eerst in schriftelijke vorm gevonden. Op het label van de 78-toerenplaat 'Memphis Blues'. (Bron: blog.oxforddictionaries.com)

BOY EDGAR WEEK OP CULTURA24

Op woensdag 16 mei wordt de VPRO/Boy Edgar Prijs 2012 uitgereikt aan saxofonist Yuri Honing. Maar wie was Boy Edgar eigenlijk? Die vraag wordt beantwoord op **13 mei** in Holland Doc Radio (Radio 1, 21.00 uur). Die avond wordt de documentaire '**De geniale chaos van Boy Edgar**' - van journalisten Frank Jochemsen en Marie-Claire Melzer - uitgezonden.

Cultura24 besteedt op televisie een week lang aandacht aan Boy Edgar. Met: 'Een leven in beeld' waarin Boy Edgar een uur lang door Sonja Barend in het zonnetje wordt gezet, een 'Ode aan Duke Ellington' waarbij Boy Edgar zijn held interviewt in Las Vegas, optredens van Boy Edgar's Big Band, een nooit eerder uitgezonden pilot van een programma waarin Boy Edgar praat met jongeren over jazz en aandacht voor uitreikingen van de prijs in voorgaande jaren. Centraal in de Boy Edgar-week staat het live verslag van de uitreiking van de prijs aan Yuri Honing in het Amsterdamse Bimhuis op 16 mei.

HET VOLLEDIGE BOY EDGAR-PROGRAMMA OP CULTURA24

Zondag 13 mei 2012, 22.00 uur

- Een leven in beeld: Boy Edgar (AVRO, 1973)

Maandag 14 mei 2012, vanaf 20.00 uur

- Boys Big Band (VARA, 1966)

- VPROJazzLive vanuit het Bimhuis - Anton Goudsmit (VPRO Boy Edgarprijs 2010)

- Sessie (NTS, 1968)

- Tijd Voor Max: Gerrie van der Klei over Boy Edgar (MAX, 2012)

- Jazz in aanbouw (VARA, 1964)

Dinsdag 15 mei 2012, vanaf 20.00 uur

- Jazz in aanbouw (VARA, 1963)

- Duke Ellington 70 jaar - Love you Madly (AVRO, 1969)

- VPROJazzLive vanuit het Bimhuis - Ferdinand Povel (VPRO/Boy Edgar Prijs 2011)

Woensdag 16 mei 2012, vanaf 20.00 uur

- LIVE: Uitreiking VPRO/Boy Edgar prijs 2012 aan Yuri Honing

Donderdag 17 mei 2012, vanaf 20.00 uur

- Duke Ellington (NTR)

- Newport Jazz Festival: Battle Of The Bands (AVRO)

- Herdenking Duke Ellington (AVRO, 1974)

- Jeugd in gesprek met Boy Edgar

(VARA, niet eerder uitgezonden)

FRED HERSCH DANKT U VOOR UW AANDACHT



Pianist Fred Hersch speelde 3 mei met het Fred Hersch Benoit Delbecq Double Trio in het Bimhuis. (Foto: Joke Schot)